

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. Ö.**

státní příslušnost Turecká republika

t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2020 č. j. OAM-102/LE-VL12-VL13-PS-
2020, o zajištění

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba trvání zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 11. 1. 2021. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný vyšel fakticky pouze z toho, že pobýval na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu, nemá zde žádné rodinné vazby a o mezinárodní ochranu měl požádat účelově. Dle žalobce se žalovaný nijak nezabýval specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že již od prvního kontaktu s policejním orgánem spolupracoval a ani nijak neskrýval svou identitu. Vyloučení uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je pak zcela nepřipadné, jelikož by mohl být ubytován v pobytovém středisku a z objektivního hlediska by tedy pro něj nebylo žádný problém podrobit se konkrétnímu zvláštnímu opatření. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 253/2017-37. Poukázal na to, že kromě protiprávního pobytu nikdy neporušil žádný právní předpis a jeho zajištění je nepřiměřené a tvrdé, jelikož představuje zásah do jeho osobní svobody. Neexistuje žádné reálné nebezpečí, že své zákonné povinnosti nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí. Uvedl dále, že rozhodnutí o zajištění žalovaný zdůvodnil pouze obecnými skutečnostmi, které neodpovídaly jeho situaci. Poukázal na systematickosti, s jakou jsou vydávána rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Odkázal na § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu a namítal, že tam uvedeným zásadám žalovaný nedostál, neboť vydává systematicky naprosto shodná rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu při žádostech o mezinárodní ochranu, a to bez rozdílu toho, zda jde o opakované porušení (porušení vyhoštění) nebo o jediný výjimečný případ. Zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace článku 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V daných souvislostech žalobce v žalobě odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž obsáhle citoval. Poznamenal, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 294/2016-18 upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce se snažil na území ČR potažmo území evropských států setrvat, a to i přes skutečnost, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území a navíc nemá ani cestovní doklad. Jednal zcela účelově, když dle jeho vlastních slov požádal o

azyl v Řecku, aby dostal kartičku azylanta a mohl se volně pohybovat a poté pokračoval dále do států Evropské unie, přičemž výslovně uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, kde žije strýc a bratranec. Účelově své doklady zahodil v Srbsku, jak sám uvedl a poté cestoval bez dokladů. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve v jiném státě Evropské unie. Řecko ale opustil s cílem dostat se do Německa. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území Evropských států vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do „ilegality“ a následně by dobrovolně nevycestoval a opět by se snažil nelegálně pobývat v ČR či na území evropských států.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina č. j. KRPJ-98684-23/ČJ-2020-160022-SV ze dne 20. 9. 2020 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 19. 9. 2020 byla při pobytové kontrole, prováděné Mobilní jednotkou cizinecké policie Brno na dálnici D1, kontrolována totožnost žalobce, přičemž ten neměl u sebe žádný cestovní doklad a byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území ČR a neoprávněně zde pobývá. Lustrací v evidencích Policie ČR byl žalobce ztotožněn a bylo zjištěno, že je veden jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru – žádající země Řecko. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce dne 19. 9. 2020 vypověděl, že v Turecku žije s rodiči a sestrou. Cílem jeho cesty je Německo, kde má bratrance a strýce, žije tam hodně muslimů a je tam spousta mešit. Žalobce uvedl, že cestoval přes Řecko, kde požádal o azyl, byl tam asi měsíc, poté odcestoval do Severní Makedonie. Tam byl jeden den, než se dostal do Srbska, kde byl asi týden, než si zajistil s dalšími osobami cestu kamionem do Německa. Poté pokračoval kamionem, ale řidič je vysadil na benzinové stanici. Tam oslovili turecky mluvícího muže, kterého přesvědčili, že je doveze do Prahy. Žalobce sdělil, že své doklady zahodil v Srbsku. V České republice nemá žádné přímé příbuzné. Není příbuzný občana EU, ani s ním nežije ve společné domácnosti. Celou rodinu má v Turecku. Do Turecka se zatím nechce vrátit. Nehrozí mu tam mučení, nelidské nebo ponižující zacházení ani trest smrti, ale šel by do vězení kvůli tomu, že je sunnita, je označován za teroristu a je tak

nebezpečný pro stát Turecko. Turecko je dle jeho vyjádření bezpečná země, ale problémem je Erdogan.

5. Ze správního spisu se dále podává, že dne 22. 9. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, konec citace.
7. Soud zastává názor, že úvahy žalovaného týkající se hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zřejmé, na základě jakých skutečností a proč přistoupil žalovaný k zajištění žalobce a nevyužil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Soud sdílí závěry žalovaného, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky, jak vyplynulo z jeho výpovědi jako účastníka správního řízení, kdy uvedl, že se snažil na území ČR, potažmo území evropských států setrvat, a to i přes skutečnost, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území, nemá ani cestovní doklad, který zahodil v Srbsku, jednal zcela účelově, když dle jeho slov požádal o azyl v Řecku, aby dostal kartičku azylanta a mohl se volně pohybovat a poté pokračoval dále do států Evropské unie a sdělil, že cílem jeho cesty je Německo, kde žije strýc a bratranec. Soud dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat, nebo bude chtít pokračovat do dalších Evropských zemí, kam měl namířeno a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění žalobce není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Soud zastává názor, že existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud jeho osobní svoboda by nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce soud proto považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Dle názoru soudu žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Žalobce přitom v žalobě ani neuvádí konkrétně, které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.

8. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je přesvědčivě odůvodněno v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti postiženo není. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
9. Soud s ohledem na shora uvedené žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
10. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.11.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně